

Het Verleidingseffect

Het Verleidingseffect

Kate Paris
M.P. Hofstee
Tamara Haagmans

Schrijvers:

Kate Paris [Het Verleidingseffect] / M.P. Hofstee

[Een Diep Verlangen] / Tamara Haagmans [Dit is Liefde]

Coverontwerp: Marijke F. Jansen

Coverfoto: IStock Photo's

Logo Design Tinteling: Ilse Edkes

Onder redactie van: Olga Hoekstra en Marijke F. Jansen

ISBN: 9789462544475

© Tinteling Romance / Meesterlijke Teksten

Contact: info@tintelingromance.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any form or by any means electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval systems, without prior written permission of the author, except where permitted by law. The characters and events portrayed in this book are fictitious. Any similarity to real persons, living or dead, is coincidental and not intended by the author

Het Verleidingseffect

Kate Paris

*Verleiding is een wispelturig iets;
geen orgaan zo onvoorspelbaar als het hart*

Dit kon echt niet waar zijn. Verdwaasd keek Mila naar de deur waar ze net uit gezet was. Door een bewaker. De neonletters boven de deur, die het woord BRAND zouden moeten vormen, begonnen gevaarlijk te dansen voor haar ogen. Ze veegde woest met haar mouw over haar gezicht.

Waar haalde die man het lef vandaan? Mila liep zo snel als ze kon naar haar fiets. Wat had hij ook alweer gezegd? Dat hij geen *groupies* in zijn gebouw wilde hebben? Ze graaide in haar tas op zoek naar haar sleutel. Ze moest hier zo snel mogelijk weg.

'Mila?'

Frank stapte door de deuropening. Zijn wenkbrauwen gefronst onder zijn korte blonde haar, zijn kaak strak. Met grote passen liep de designer op haar af. Mila deinsde naar achteren, tegen haar fiets aan. Tien minuten geleden had ze nog rustig met deze man zitten brainstormen. Nu keek hij alsof ze net al zijn ontwerpen in de fik had gestoken.

Mila had Frank twee jaar geleden voor het eerst ontmoet. Hij had als gastdocent lessen grafisch design gegeven op de Willem de Kooning Academie, terwijl zij er fotografie studeerde. Op een ochtend hadden ze tegelijkertijd door de voordeur gewild, wat natuurlijk niet was gelukt, en daar hadden ze samen vreselijk om moeten lachen. Hij had haar een kop koffie aangeboden om bij te komen en ze herinnerde zich dat ze hem haar portfolio-in-wording had laten zien.

Een week geleden had datzelfde portfolio haar een baan bezorgd bij *Try*, het bekende Rotterdamse uitgaansmagazine. Zij mocht de foto's gaan verzorgen bij alle artikelen over uitgaan, lifestyle, kunst en cultuur. Daarnaast wilde Annelies, de eindredacteur, dat ze de externe vormgever zou helpen.

Bij de eerste redactievergadering had Mila ontdekt dat die vormgever Frank was. Ze had enthousiast zijn hand geschud en was op het puntje van haar stoel gaan zitten om niets te missen van de plannen die hij voor het magazine had.

'Kom morgenochtend maar langs in de studio,' had Frank na afloop gezegd. 'Dan kunnen we alvast samen brainstormen, voordat we op donderdag met het hele team de definitieve planning voor de nieuwe editie gaan maken.'

Alleen al bij de gedachte dat ze met een van de topdesigners van ontwerpbureau BRAND samen zou gaan werken, was Mila hartstikke duizelig geworden. Elk bedrijf dat iets met communicatie te maken had, wilde dat BRAND het verzorgde. Iedereen die werk zocht in de branche wilde bij BRAND aan de slag.

De eigenaar, Lars Brand, was een beroemdheid. Het verhaal ging dat hij al op vijftienjarige leeftijd in het bedrijf was gestapt. Terwijl leeftijdsgenoten gingen stappen had zijn vader, de bekende vormgever Olaf Brand, hem alles geleerd. Lars had zijn studie moeten opgeven toen het bedrijf na de plotselinge dood van zijn vader bijna failliet was gegaan. Hij had een hecht team van designers om zich heen verzameld en het bureau in recordtijd naar de top gebracht.

Na de redactievergadering had Mila alleen nog maar kunnen denken aan het moment waarop ze door de grote glazen deuren naar binnen zou stappen.

Maar dat was gisteren. Nu stond ze buiten, met een woedende vormgever voor haar neus, die zijn handen inmiddels om het stuur van haar fiets had geklemd.

'Kun jij me misschien uitleggen wat er aan de hand is?' snauwde hij. 'Ga ik even kopietjes maken, vertelt mijn collega me dat jij er door Lars uitgegooid bent. Wat heb je gedaan?'

Ze keek hem vol ongeloof aan en voelde de frustratie, die ze tot op dat moment nog aardig onder controle had gehad, opborrelen. 'Wat ik gedaan heb? Wat jij gedaan hebt, zul je bedoelen! Ik zat rustig te wachten, toen je directeur binnenkwam. Ik stond op om me voor te stellen, maar hij gaf me niet eens de kans. Nog voordat ik mijn hand uit kon steken, had hij me al verteld dat het niet de bedoeling was dat ik jou op kantoor lastig kwam vallen. Ik kon verdorie nog net mijn jas grijpen voordat ik door een bewaker vastgepakt werd.' Mila duwde haar donkerblauwe spijkerjack tegen zijn borst. 'Misschien moet jij mij vertellen wat er allemaal aan de hand is, Frank!'

Franks knokkels waren inmiddels wit, zo hard hield hij haar stuur vast. Hij haalde diep adem. Maar voordat hij iets kon zeggen, hoorde Mila de tune van *Sex and the City* uit haar cowboysbag komen. Annelies, las ze op het display.

Ze gooide de iPhone terug in haar tas. Annelies kon onmogelijk weten wat hier net gebeurd was en Mila kon en wilde het haar niet vertellen. Nog niet. Misschien was dit allemaal wel een heel slechte grap en kon ze zo meteen gewoon weer naar binnen om verder te brainstormen over het prachtige magazine dat ze met Frank en een team van tekstschrijvers mocht gaan maken.

Ze wierp een blik op Franks handen. Nee, dit was geen geintje. Ze beet op haar lip. Wat hier ook speelde, zij ging er niet het slachtoffer van worden. 'Wij gaan nu praten,' zei ze tegen Frank.

Frank liet haar fiets los en deed een stap naar achteren. De frons was van zijn voorhoofd verdwenen. Mila zag dat hij behoorlijke wallen onder zijn ogen had.

'Hoe graag ik je dit ook allemaal uit wil leggen, dit is niet het moment,' zei hij, met een blik naar de tweede verdieping.

Mila zag een schim bij het raam.

'Ik moet naar Lars, anders sta ik straks ook op straat.' Zonder nog iets toe te voegen, draaide hij zich om en liep met versnelde pas terug naar het gebouw.

Mila voelde de vechtlust uit haar lijf zakken. Ze had alleen nog maar zin om een potje te janken. Zelfs de zon, die al sinds die morgen heerlijk met de golfjes van de Nieuwe Maas aan het spelen was, kon haar niet opvrolijken. Ze zette haar zonnebril op, stapte op haar fiets en reed zo snel als ze kon over de Erasmusbrug naar het centrum.

Mila voelde zich pas weer een beetje ontspannen toen ze de Witte de Withstraat in reed. Samen met haar zus Maud had ze daar een paar maanden eerder een leuk appartementje weten te bemachtigen. Terwijl ze haar fiets bij Hotel Bazar neerzette, klonk er opnieuw muziek uit haar tas. Ze ritste hem open en zag dat het Annelies was. Nu moest ze wel opnemen.

'Met Mila.'

'Mila, hoi, met Annelies.' Haar stem klonk gehaast. 'Ik kreeg net een verontrustend telefoontje van Frank.' Ze haalde hoorbaar adem. 'Hij vertelde me dat hij onmogelijk met je samen kan werken?'

Het klonk als een vraag en toch ook niet.

'Ik...' begon Mila.

'Ik weet niet wat er gebeurd is,' snelde Annelies verder, 'maar we werken al jaren zonder problemen met Frank, dus als hij het niet ziet zitten...' Ze liet de zin in de lucht hangen.

'Dat...'

Annelies onderbrak haar opnieuw. 'Je weet dat ik je graag bij ons magazine wil hebben. Je portfolio is geweldig. De enige voorwaarde is dat je in het team past. Als dat niet zo is, houdt het op.'

'Maar,' wist Mila er eindelijk tussen te krijgen, 'ik kon er niets aan doen.'

'Zoiets zei Frank ook al. Helaas maakt het weinig verschil. Als jij niet goed met Frank overweg kunt, houdt het op. Hoe jammer ook. Kom je morgen om negen uur naar kantoor? Dan kunnen we een en ander afronden.'

Mila liet de telefoon in haar tas glijden. Ze zat nog in haar proeftijd. Annelies had haar aangenomen om foto's voor het magazine te maken én om samen met Frank voor de vormgeving te zorgen. Als dat niet lukte... Ze trok de sleutel uit haar fietsslot en stak de straat over. Haar benen voelden zwaar. Annelies had gelijk. Ze paste niet bij BRAND. Als dit de manier was waarop die mensen met elkaar omgingen, mocht ze misschien blij zijn dat ze er weg was. Dat betekende alleen ook dat ze haar baan kwijt was.

Mila had spontaan het gevoel dat ze er een complete werkdag op had zitten in plaats van een paar uur. Ze sleepte zichzelf de trappen op naar haar appartement, dat tegenover het hotel lag. Eenmaal binnen gooide ze haar spijkerjasje op het aanrecht en greep de fles Chardonnay, die voor speciale gelegenheden in de koelkast stond. Ze sloot haar iPhone aan op de draagbare speaker die in de vensterbank stond, scrolde naar de nieuwe cd van *Clean Bandit*, en klom vervolgens via het keukenraam naar buiten, het dakterras op.

Het grote voordeel van de stralende zon was dat Maud en Mila hun appartement naar buiten toe uit konden breiden. Legaal was het waarschijnlijk niet, maar het zorgde er wel voor dat ze niet steeds op elkaars lip zaten. Maud had erg haar best gedaan. Het terras was versierd met grote groene planten, stoffen slingers en stervormige lampjes en ze had een bankje neergezet met een heleboel witte en ivorkleurige kussens erop.

Mila nestelde zich in een hoek, legde haar hoofd op de leuning en liet alle gebeurtenissen van die ochtend nog eens aan zich voorbijgaan. Het eerste wat ze zag was tot haar grote verbazing het gezicht van Lars Brand. Hoe kort en pijnlijk hun kennismaking ook was geweest, het was Mila niet ontgaan hoe knap hij was. Donkere ogen in een meer dan aantrekkelijk gezicht. Een sterke kaaklijn. Voordat hij haar in het oog had gekregen had hij een rondje gemaakt door de studio. Ze had vol belangstelling geluisterd hoe hij met zijn warme stem aanwijzingen had gegeven, een brainstormsessie heel subtiel een tikje de goede kant op had geleid en hoe hij bij één medewerkster alleen even een blik over haar schouder had geworpen en goedkeurend had geknikt.

Terwijl hij voorover gebogen had gestaan, had zijn goudbruine haar, dat waarschijnlijk door een van de beste kappers van de stad geknipt was, losjes zijn wang gestreeld. Mila had goed zicht gehad op de achterkant van zijn perfect aansluitende jeans. Ook al had ze hem natuurlijk niet naakt gezien, ze kon zich direct voorstellen hoe getraind hij moest zijn en hoe fijn dat lichaam van dichtbij moest voelen.

Wacht.. wát? Mila schoot overeind. Waar was zij nou mee bezig? Dagdromen over de man die haar haar baan had gekost? Ze liet zich met een zucht weer in de kussens vallen en keerde terug naar het moment waarop Lars haar had gezien en zijn volledige uitdrukking veranderd was.

'Waar is Frank?' Er had een lichte dreiging in zijn stem gezeten.

'Hij is...!' Ze had haar zin niet af kunnen maken.

'En wie ben jij?'

Hij had echt kwaad geklonken.

'Ik...'

'Weet je, laat maar, ik begin dit spuugzat te worden. Dit is verdorie de derde keer deze maand. Pak alsjeblieft je spullen.'

'Maar,' had Mila uit weten te brengen, 'ik werk hier'.

Lars had zijn wenkbrauwen niet verder op kunnen trekken. Vervolgens had hij zich omgedraaid en was in de lift gestapt. Ze had hem nog net zijn mobiel zien pakken. Een seconde later had die bewaker naast haar gestaan.

'Hufter!'

'Mila?' Mauds korte donkerblonde koppie stak door het raam. 'Alles oké?'

Mila beet op haar lip. Had ze dat nou hardop gezegd?

'Ja hoor.' Ze hoopte dat haar zus het geloofde.

Alles was verre van oké. De baan die ze zo graag had willen hebben, was ze na amper een week alweer kwijt, en nu was ze aan het fantaseren over het achterwerk van de man die hiervoor gezorgd had. Ze kon beter gaan bedenken hoe ze haar baan terug ging krijgen. Misschien moest ze Frank bellen. Ze verwierp het idee net zo snel als ze het bedacht had. Frank had zijn directeur kennelijk niet op andere gedachten kunnen brengen. Anders had hij Annelies niet hoeven bellen. 'Zo vreselijk oneerlijk dit!'

'Wat zeg je?' Mauds lange benen staken door het venster.

'Ik? Niets.' Ze moest echt leren om niet elke gedachte hardop uit te spreken.

Maud trok een wenkbrauw op. 'Weet jij waar die fles wijn gebleven is?' Ze plofte naast Mila en wierp een blik op het glas dat zij in haar handen hield. 'Ah, die had jij zo te zien al gevonden.' Maud pakte de fles, schonk haar glas vol en stootte het tegen dat van Mila. 'Proost!'

Mila gaf een klein zetje terug.

'En ga je me nu vertellen waarom jij in je eentje onze Chardonnay aan het opdrinken bent?'

Alsof ze iets voor haar zus verborgen zou kunnen houden. Mila zette het glas aan haar lippen, nam nog een grote slok en zei toen: 'Ik ben eruit gegooid.'

Maud keek haar niet begrijpend aan. 'Wat zeg je?'

Mila zette haar glas op de grond, trok haar knieën op en begon te vertellen.

'Wat een zak!' zei Maud toen Mila klaar was. Ze keek fel naar het glas dat ze in haar handen hield. Alsof Lars daarin zat. Ze gooide het laatste restje wijn achterover. 'Dat moet je niet pikken hoor. Je moet die man gewoon bellen en om opheldering vragen. Dit kan toch niet. Of bel Frank. Die zal toch wel iets voor je kunnen doen?'

Mila schudde haar hoofd. 'Toen ik wegging, zei hij dat hij met Lars moest praten. Daarna kreeg ik het telefoontje van Annelies. Het heeft echt geen zin.' Ze verborg haar hoofd in haar handen en keek door haar vingers naar Maud.

Die keek haar plotseling streng aan. 'Je bent niet van plan hier de rest van de dag te blijven zitten, hoop ik?'

Mila haalde haar schouders op.

'Ik dacht het niet. Ik ga jou nu uit je misère halen. Jij gaat mee uit.'

'Maud, daar heb ik echt geen zin in.'

'Wel. Ik wil niet dat jij hier zielig gaat zitten, terwijl ik met mijn vriendin in de stad ben. Je gaat gewoon mee. Je zult zien hoe je daarvan gaat opknappen. Dan bedenken we morgen samen een plan om je baan terug te krijgen.'

Mila keek haar aan en trok een gezicht. Ze wist allang dat Maud haar desnoods aan haar haren mee zou sleuren. Bovendien kon ze iets vervelenders bedenken dan met haar op stap te gaan.

Maud hing al aan de telefoon. 'Hé, Mila gaat mee vanavond. Je raadt nooit wat die heeft meegemaakt vandaag. Ze is...'

De rest van het gesprek ging verloren, omdat Maud door het raam naar binnen was gestapt. Mila bleef nog even alleen zitten, voordat ze achter haar aanging.

Ze vond Maud in de woonkamer. Ze stond met haar armen over elkaar. Mila kende die houding. Dit betekende dat zij nergens meer over na behoefde te denken. Maud had een plan en dat ging uitgevoerd worden. Meestal irriteerde het haar verschrikkelijk als haar zus zo deed, omdat ze zich dan zo'n uk voelde, maar nu vond ze het wel best. Ze wilde ook helemaal niet meer nadenken.

'Pim komt zo om je haar te doen.'

Pim was eigenlijk Pimpernel en ze was net zo bijzonder als de naam die haar ouders voor haar bedacht hadden. Ze was met vlag en wimpel afgestudeerd aan de kunstacademie en had een paar jaar later haar eigen atelier geopend. Daar kon je terecht voor een jurkje met bijpassende lingerie en als je wilde, deed ze ook nog je haar en je make-up. Daarbij kon je altijd rekenen op een enorme dosis humor en gezelligheid.

Mila schoot onder de douche. Terwijl het water over haar hoofd stroomde, kwam ze weer een beetje bij. Lars was gewoon een eikel en morgen zou ze Annelies precies vertellen hoe alles in elkaar zat en dat ze er echt niets aan kon doen. Of ze zou op de grond vallen en smeken of ze haar baan mocht houden. Maar eerst zou ze braaf naar haar zus luisteren en een avond proberen te vergeten wat er was gebeurd.

Mila was zo afgeleid door haar gedachten dat ze een grote slok water binnenkreeg. Hoestend draaide ze de douche uit. Op dat moment hoorde ze de badkamerdeur open en dicht gaan. Ze keek om het douchegordijn en zag dat er aan de binnenkant van de deur een kledingzak hing met het logo van *La Petite Pimprenelle*. Zo snel als ze kon, droogde Mila zichzelf af. Ze draaide een handdoek om haar lange donkerblonde haren, stapte uit de douche en trok voorzichtig de zak open. Daaruit haalde ze een ijsblauw, kanten jurkje met een prachtig rugdecolleté. Aan de kledinghanger hingen een bijpassende beha en string. Mila schoot in het jurkje en wierp een blik in de spiegel. Ze werd direct vrolijk van haar spiegelbeeld. Ze trok de deur van de badkamer open. 'Pim! Wow! Wat geweldig!'

Pimpernel zat aan de eettafel met Maud. In haar lange lichtblonde haar zaten fijne roze streepjes. Ze droeg een donkerblauwe jeans en een witte top met spaghettibandjes. Toen Mila goed keek, zag ze dat die bestonden uit allemaal kleine stoffen vlindertjes, die aan elkaar geregen waren. Zonder twijfel haar eigen ontwerp. Onder de tafel zag ze een paar elegante sandalen met een heleboel bandjes om haar enkel.

'Goed hè?' lachte Pimpernel naar Maud en ze legde even haar hand op Mauds arm. Ze wisselden samen een korte blik uit.

Maud hield op haar beurt twee schoenen met *killer heels* omhoog. Ze hadden dezelfde kleur als de jurk. Waar Pimpernel die vandaan had, was een raadsel. 'Deze moeten erbij.'

Mila begon spontaan te lachen. 'Hebben jullie een blinddate voor me geregeld ofzo?'

'Dat is nog niet eens een gek idee.' Maud zette de schoenen op tafel. 'Het wordt tijd dat we hier eens een vent aan tafel hebben 's morgens. Weet jij nog iemand, Pim?'

Pimpernel schoof de bril, die ze op had, in haar haar en keek Maud met een scheef hoofd aan. 'Een man in de morgen?'

'Ja, ho maar,' zei Mila. 'Ik weet wel dat jullie vinden dat ik aan de man moet, maar de fotografie gaat voor. Die man komt daarna wel.'

'Nou,' merkte Pimpernel op, 'na wat Maud me verteld heeft over jouw dag, denk ik dat een man in je bed veel goed zou maken.'

Mila dook terug de badkamer in. Terwijl ze een lichtbruin oogpotlood uit haar toilettasje haalde, hoorde ze de meiden lachen.

Even later stond Pimpernel in de deuropening. In haar ene hand hield ze een haarborstel, in de andere een heleboel knipjes. 'Kom, we gaan jouw haar in de lucht gooien.'

Na een geslaagd etentje bij Bazar stapte Mila later die avond samen met Pimpernel en Maud door de deuren van Inked. De eerste dingen die haar opvielen waren het gedempte licht, de geweldige live muziek en de snelheid waarmee Pimpernel naar de bar bewoog. Er waren best veel mensen, maar Pimpernel slaagde er razendsnel in een lege barkruk te vinden. Ze ging er met haar knieën op zitten en boog zich over de bar om een meisje met lange donkerrode krullen een zoen te geven. Mila zag hun lippen tegen elkaar plakken, wat hen een jaloerse blik van Maud opleverde. Ze moest erom lachen. Het was lang geleden sinds ze Maud zo had gezien.

Pimpernel had het ook gezien. Ze sprong van de kruk, trok Maud dichterbij en sloeg een arm om haar heen.

Het roodharige meisje boog zich zo ver als ze kon over de bar heen en greep Mauds handen. 'Kom hier jij,' zei ze met een grote glimlach en ze gaf Maud een zoen op haar wang. 'Super jullie hier te zien.'

Met haar vrije hand trok Pimpernel nu ook Mila naar de bar. 'Mila, dit is Rosie, de gekste meid die ik ken. Gelukkig heeft Maud haar overleefd.'

Mila trok haar wenkbrauwen op en keek naar Maud, maar die verborg haar gezicht snel in Pimpernels lokken. Voorlopig hoefde ze van haar zus geen verklaring te verwachten over wat ze overleefd had, dat was helder.

'Rosie, dit is Mauds zusje Mila,' ging Pimpernel verder.

Mila stak haar hand uit en zag dat Rosies arm tot aan het begin van haar nek bedekt was met rode rozen.

Rosie ving haar blik. 'Welkom bij Inked,' lachte ze. 'We hebben niet allemaal tatoeages hoor, maar als mede-eigenaar kon ik natuurlijk niet achterblijven. Laat je er niet door afschrikken, we zijn erg lief.' Ze kneep haar groene ogen speels even tot spleetjes. Mila zag dat ze een superstrak lijntje eyeliner langs haar ogen had lopen. Ze leek een katje: mooi en ongrijpbaar.

'Jullie hebben een goede avond gekozen om deze kant op te komen. We hebben *Dotan* op het podium.' Ze knikte naar een plek verder de ruimte in, terwijl ze vier cocktailglazen op de bar zette. 'Geen problemen gehad met binnenkomen, Pim?'

Pimpernel hield als antwoord een papiertje in de lucht. 'Niet met jouw persoonlijke uitnodiging.'

'Ik heb vlakbij het podium een tafeltje voor jullie vrijgehouden. Ik kom er zo wel even bij zitten.' Ze draaide haar hoofd naar een lange man, die aan de andere kant van de bar whisky in stond te schenken. 'Bernd, over tien minuten neem ik pauze, oké?'

De man stak zijn duim omhoog.

Pimpernel ging voorop richting het podium. Mila merkte hoe een paar hoofden haar kant op draaiden toen ze zich een weg baande naar voren.

'Ik geloof dat je jurk niet alleen bij mij in de smaak valt, Pim,' zei ze, terwijl ze op de bank ging zitten.

Pimpernel legde een hand op Mila's knie. 'Die mannen kijken niet alleen naar mijn jurk, lieverd, die kijken vooral naar jouw prachtige blonde lokken en naar die ongelooflijk lekkere lippen van je.'

'Huh?'

'Ja, en als je dan ook nog zulke grote ogen opzet en ze die wonderlijke lichtblauwe kijkers van je te zien krijgen, is het hek natuurlijk helemaal van de dam.'

Maud begon te lachen. 'Niet overdrijven Pim, dat hadden we niet afgesproken. Dan gelooft ze je niet meer.'

Pimpernel gaf Mila een por. 'Oké, oké.'

Mila gaf haar een lief duwtje terug.

'Maar ze heeft wel gelijk, zusje,' zei Maud. 'Ga nou gewoon eens genieten. Vind een leuke vent en ga wat gezelligs doen. Ik weet en snap dat de fotografie alles voor je is, maar je hebt je nu echt wel bewezen. Je hebt talent, de wereld ligt aan je voeten.'

Pimpernel zei nog iets, maar dat hoorde Mila al niet meer. De wereld lag aan haar voeten? Allesbehalve! In een klap zag ze zichzelf weer op de trap voor BRAND staan. 'Ik denk dat de wereld juist helemaal niet meer aan mijn voeten ligt.' Ze zei het zo zacht dat het maar goed was dat *Dotan* net een akoestisch nummer speelde, anders hadden Pimpernel en Maud haar nooit gehoord.

'Wat zeg je?' In Mauds blik lag bezorgdheid. Maar twee seconden later was die nergens meer te bekennen. 'Nou moet je eens goed luisteren, zusje. Ik ken niemand die zo hard werkt als jij. Sinds de academie ben je alleen maar bezig geweest met je foto's. En dat is te zien. Hoe lang hangt die serie die je van mijn collega's geschoten hebt nu in ons advocatenkantoor? Een weekje? Heb je enig idee hoeveel complimenten ik al heb gehoord?' Ze keek Mila streng aan. 'En het werk dat je voor het filmfestival verzet hebt?'